

روزنامه شهر امید و زندگی

۲۹
۰۷
۹۸
شنبه ۲۱
۱۳۹۸
۲۲ صفر ۱۴۴۱
شماره ۲۹۵۲ | ۷۰۰ تومان

۱۲ صفحه + ۴ صفحه ورزشی
۱۶ صفحه ویژه شهرآرا محله
۲۹ مهر ۱۳۹۸ | ۲۲ صفر ۱۴۴۱
شماره ۲۹۵۲ | ۷۰۰ تومان

یادداشت

اقتصاد ایران؛ گنج رنج دیده!

رضا کرمانی
کارشناس مسائل
اقتصادی

تصویری که این روزها در آینه‌های مختلف از اقتصاد ایران دیده می‌شود، هاله‌ای از بیم و امید را نشان می‌دهد؛ دولت می‌گوید اقتصاد در حال خروج از رکود است و رشد اقتصاد اندکی مثبت شده است، مرکز آمار ایران از کاهش بیکاری و نرخ بیکاری ماهانه خبر می‌دهد، بانک مرکزی خوش‌حال از ثبات در بازار ارز و امیدوار به ایجاد تعادل در اقتصاد است و این‌ها تصویری روشن از اقتصاد ماست.

تصویر دیگر اما در آینه‌های جهانی نمایان شده که متفاوت است؛ صندوق بین‌المللی پول و بانک جهانی از رشد منفی کم‌سابقه اقتصاد ایران در سال ۲۰۱۹ خبر می‌دهند و اینکه نرخ تورم در سال آینده بالای ۳۰ درصد باقی خواهد ماند و نرخ بیکاری هم‌رندی افزایشی را تجربه می‌کند. در چنین تصویر دوگانه‌ای که مردم نگاهشان به کوتاه‌مدت است و از یک‌سو کاهش شدید شاخص بورس را نظاره گر هستند و از سوی دیگر نظر به سیاست‌های دولت در سال آینده دوخته‌اند، مهم این است که راه برون‌رفت از این هاله‌بیم‌و امید چیست؟ تصمیم‌سازی و تصمیم‌گیری درباره اقتصاد ایران به عنوان مسئله اصلی کشور، بدون درنگ در سیاست‌های داخلی و خارجی و سطح تعامل کشور با جهان چندان صحیح به نظر نمی‌رسد. موضوعی که هفته گذشته از زبان حسن روحانی، رئیس‌جمهور، عنوان شد که نشان می‌دهد نوع نگاه‌ها و افق تصمیم‌گیری‌ها در یک بستر نامتوازن و بدون در نظر گرفتن چشم‌انداز آینده اقتصاد ایران در نوسان است. روی سخن با ارکان تصمیم‌گیری درباره چشم‌انداز اقتصاد ایران است و یک مطالبه ملی می‌تواند بر بستر کاستن از هزینه‌تراشی برای اقتصاد باشد و فرصت‌سازی برای خروج اقتصاد از دست‌اندازها، و این انتقاد مطرح است که تصمیم‌گیران درباره چالش‌ها و فرصت‌های پیش روی اقتصاد ایران گرفتار روزمرگی به جای آینده‌نگری شده‌اند.

اقتصاد ایران آینه تمام‌نمای گنج رنج‌دیده ناشی از باتکلیفی درباره مهم‌ترین اولویت‌های ملی در افق آینده است.

ظرفیت‌های اقتصادی کشور بسیار است، اما نبود نگاه بلندمدت و تلاش برای مواجه نشدن با هزینه‌های تصمیم‌گیری‌های سخت باعث شده تانژد افکار عمومی یک نوع تشمت فکری و رفتاری ایجاد شود.

لازم است که یک بار برای همیشه، مصالح و منافع ملی اقتصادی کشور بازتعریف شود و به جای تکیه بر نگاه‌های کوتاه‌مدت، به ضرورت‌های ملی توجه شود. این مهم تنها بر عهده دولت نیست و مصلحت و منفعت ملی ما ایجاد می‌کند تا بار دیگر سیاست‌ها و الزامات اقتصاد مقاومتی به درستی و روشنی کالبدشکافی شود و هدف مصون‌سازی اقتصاد ملی در برابر تکانه‌های بیرونی و صیانت از منافع ملی ماست.

اقتصاد علم مدیریت منابع محدود در برابر تقاضاهای نامحدود است و تاب‌آوری اقتصاد در برابر سیاست‌های متضاد و متناقض در حال ضعیف شدن است. اقتصاد ایران گنج‌های پنهانی دارد که از تصمیم‌گیری‌های نادرست رنج‌های بسیار و زخم‌های عمیق دیده است و برای درمان این رنج‌ها و زخم‌ها لازم است که ارکان تصمیم‌گیری آینده‌نگری بر مبنای منافع و مصالح ملی را جایگزین کوتاه‌نگری و روزمرگی سازند و تصویری از ثبات در بازارها، تعادل در تصمیم‌گیری‌ها و استمرار روند رو به بهبود شاخص‌های کلان را به نمایش بگذارند.

فرامرز، معلم یگانه موسیقی بود

گفت‌وگو با یونس شکرخواه
به مناسبت دومین سالروز
درگذشت برادرش

رضا صدا، تئاتر

یادی از گوینده رادیویی
که با لهجه شیرین مشهدی
برای مردم خاطره سازی می‌کرد

عکس لازم نیست ما برای رضای خدا کار می‌کنیم

گفت و گو با ۴ پاکبان منطقه ثامن که پول
واشیا ی کم شده زائران را به آن‌ها برگرداندند

گزارش

از سپیده‌دم تا سرخی غروب، از لاجوردی سر شب تا سیاهی نیمه شب جارو کشان به زائران خدمت می‌کنند. خودشان هم می‌دانند جارو کشیدن زیر پای زوار امام رضا(ع) طلبیدن می‌خواهد، و گر نه این همه کوچه و خیابان، پاکبان بودن در کوچه‌های قدیمی و پرفتوآمد اطراف حرم شکل دیگری است، باید امین اموال زوار امام رضا(ع) هم باشی، حالا می‌خواهد کیف پولی...

همه خادم الرضاییم

مدیریت شهری مشهد همانند سال‌های گذشته تدارک ویژه‌ای برای پذیرایی از زائران دهه آخر ماه صفر دیده است

خبر

در آستانه شهادت امام رئوف(ع) صدای پای میهمانان حرم رضوی به گوش می‌رسد و خیل جمعیت عاشقان و دلدادگان

اهل بیت عصمت و طهارت(ع) برای برپایی برق عزای هشتمین اختر تابناک آسمان ولایت به سوی مشهدالرضاع) در حرکت هستند. طبق پیش‌بینی‌ها، مجاوران آستان

رضوی امسال میزبان جمعیت مشتاقی هستند که در دهه پایانی ماه صفر از مرز ۸ میلیون نفر خواهد گذشت. حالا مردم میهمان نواز خراسان رضوی ...

«آلتون زندگی»؛ اولین هتل بیمارستان مشهد

اعضای کمیته نظارتی شماره ۵ شورای شهر
از پروژه درمانی بولوار نماز بازدید کردند

۰۳

رئیس دانشگاه علوم پزشکی مشهد استعفا داد

۰۳

کلات، گنج گردشگری

آیا کلات می‌تواند دومین پارک ملی
گردشگری خراسان رضوی شود؟

۱۱

عذرخواهی مشقی!

مجری هتاک به دایبی از رفتارش عذرخواهی

و به طور هم‌زمان به چند سلبیبتی دیگر توهین کرد

۰۹

وزن بیشتر، درآمد کمتر

گزارش شهرآرا نشان می‌دهد وزن کالاهای صادراتی استان
افزایش یافته اما ارزش دلاری آن کاهش داشته است

۰۶

خطوط قرمز محتوای دیجیتال

آشنایی با محدودیت‌های قانونی

تولید و انتشار محتوا در فضای مجازی

۱۰

مجموعه آب و روباز چهار فصل

مجموعه فرهنگ ورزش ارمغان

استخر شنا، جکوزی، حمام آفتاب
سونا بخار، سونا خشک، ماساژ
حمام ترکی، رستوران

پانوان: همه روزه ۱۰ الی ۱۶
آقایان: همه روزه ۱۷ الی ۲۴

بولوار فردوسی، خیابان رسالت
www.ArmaghanSport.ir
ArmaghanClub

۳۶۰۰۷
تلفن گویا ۲۴

یادداشت

کیفیت زندگی یا رضایت از زندگی؟

حامد بخشی
عضو هیئت علمی
جهاد دانشگاهی
مشهد

در مباحث توسعه انسانی ۲ مفهوم «کیفیت زندگی» و «رضایت از زندگی» زیاد مطرح می‌شود. یک پیش‌فرض اولیه آن است که با بالا رفتن کیفیت زندگی، رضایت از زندگی نیز افزایش می‌یابد. همه ما در زندگی روزمره خود ادراک کرده‌ایم که وقتی سلامت بدنی مان بیشتر و مرئی‌هایمان کمتر می‌شود، احساس رضایت بیشتری داریم. به همین سان، زمانی که شرایط فیزیکی زندگی همچون مسکن، وسیله نقلیه یا پوشاک و خوراک ما در وضعیت بهتری قرار دارد، رضای‌تریم یا دست‌کم فکر می‌کنیم اگر این‌ها را تقابا بد، احساس خرسندی و رضایت بیشتری از زندگی خواهیم داشت. به همین دلیل، انسان‌ها بیشتر در جست‌وجوی رضایت و خرسندی بیشتر در زندگی، به ارتقای کیفیت زندگی خود می‌پردازند.

این استدلال در سطح کلان و مدیریت شهری نیز به کار گرفته می‌شود. یعنی مدیران شهری ما تلاش می‌کنند با هدف افزایش رضایت از زندگی شهروندان، کیفیت زندگی آنان را بالا ببرند. به همین دلیل می‌کوشند تا کیفیت آسفالته خیابان‌ها، وضعیت و سرنانه بوستان‌های شهری و نظایر آن را افزایش دهند.

این استدلال‌ها و اقدامات تا حدی صحیح هستند، اما چند ملاحظه جدی دارند. ملاحظه اول آنکه رابطه کیفیت زندگی با رضایت از زندگی تا میزانی خطی است. به عبارتی تا حد معینی هر چه کیفیت زندگی را افزایش دهیم، رضایت و خرسندی نیز افزایش می‌یابد؛ اما از میزانی به بعد، دیگر رشد کیفیت زندگی به همان میزان رشد در رضایت از زندگی را به همراه ندارد. از میزانی بعدتر دیگر تأثیری بر آن ندارد و از حدی بیشتر حتی موجب کاهش رضایت از زندگی می‌شود. به همین دلیل باید مدنظر قرار داشت که تمرکز و توجه صرف و افراطی بر ارتقای هر چه بیشتر کیفیت زندگی، لزوماً منجر به بالا رفتن رضایت از زندگی نمی‌شود.

ملاحظه دوم آنکه رضایت از زندگی صرفاً از کیفیت زندگی، به‌ویژه وقتی با معیارهای بیشتر فیزیکی سنجیده می‌شود، به دست نمی‌آید. ما برای آنکه معیارهای مادی کیفیت زندگی خود را بالا ببریم ناچاریم سرمایه ارزشمند «زمان» را مصرف کنیم و این تا حد زیادی دیگر فقیر و ثروتمند ندارد. زمان سپری کردن با خانواده، خویشاوندان و دوستان هزینه کار درآمدزا می‌شود تا ما بتوانیم با عایدی حاصل از آن کیفیت زندگی خود را بالا ببریم؛ اما همین

از دست دادن زمان‌ها خود به کاهش خرسندی ما منجر می‌شود. برخی پژوهش‌ها نشان داده هم‌صحتی و گفت‌وگوی صمیمانه با خانواده، نسبت به ثروت و اموات رفاهی تأثیر بیشتری بر رضایت از زندگی انسان‌ها داشته است و بیشترین تجربه خرسندی برای آن‌هایی بوده که زمانی را صرف گفت‌وگو و هم‌نشینی با خانواده و دوستان خود می‌کرده‌اند.

ملاحظه سوم اینکه در سطح فردی نباید فراموش کنیم هدف چیست و وسیله چیست. یکی از مسائل عمومی در زندگی اجتماعی و فردی انسان‌ها، جابه‌جایی هدف و وسیله با یکدیگر است. جامعه‌شناس رابرت مرتون این خصیصه را «مناسک گرای» می‌نامد. زمانی که انسان‌ها آن قدر به وسیله فکر می‌کنند که فراموش می‌کنند قرار بوده به دنبال هدف بروند و وسیله را جایگزین هدف می‌کنند.

هرگاه تکاپو برای بالابردن کیفیت زندگی موجب شد تا رضایت از زندگی ما کاهش یابد، این هشدار می‌دهد که داریم وسیله را با هدف اشتباه می‌گیریم و باید در زندگی خود بازاندیشی کنیم. ملاحظه آخر هم اینکه، در سطح مدیریت شهری نیز نباید این دو با هم خلط شود؛ البته چون معیار ساختن از شاخص‌های به‌ویژه فیزیکی کیفیت زندگی، همچون سرنانه آسفالته و فضای سبز و مدرسه و پاساژ انتظامی آسان‌تر است و می‌توان گزارش‌های عینی از پیشرفت در برابر آن‌ها داد، مدیران آگاهانه یا ناآگاهانه به دنبال چنین اهدافی می‌روند. حال آنکه باید در نظر داشت که هدف اصلی توسعه شهری، نه بالابردن شاخص‌های کیفی زندگی، بلکه افزایش رضایت از زندگی است. اشتباه آنجا صورت می‌گیرد که برای مثال با هدف توسعه حاشیه شهر، بدون توجه به وضعیت رضایت از زندگی مردم محلی، به افزایش سرنانه‌های کمی محیط می‌پردازیم. این البته محیطی زیباتر از منظر شهری می‌سازد، اما در بسیاری موارد نه تنها تأثیر مثبتی بر رضایت از زندگی ندارد، بلکه حتی با دامن زدن به انتظارات اجتماعی، موجب کاهش رضایت و خرسندی آنان می‌شود. باید توجه داشت که اموات روانی و اجتماعی زندگی انسان‌ها در درجه اول نیازمند توجهات روان‌شناختی و جامعه‌شناختی است و به‌سادگی با نگاه‌های سطحی در راستای افزایش سرنانه‌ها به دست نمی‌آید.